

"UKRAINIAN LABOR NEWS"

Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n. Cor. Fritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man.

Subscription per year \$4.00 Telephone: St. John 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

часопис для робочого люду — виходить два рази на тиждень. В СЕРЕДУ І СУБОТУ.

Видає Товариство "Українських Робітничих Вістей".

Переплатити на рік \$4.00 Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS,

Cor. Fritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

КОНФЕРЕНЦІЯ В ЛЬОЗАННІ РОЗБИЛАСЬ.

Ще одна не то світова, не то напів світова конференція закінчилась цілковитим фіаско, після тримісячної балаканини.

Капіталістичні інтереси в цілці світі так переплутані між собою, так тісно повязані, що всі капіталістичні конференції, починаючи від Версальської, носили світовий характер.

Скоро лише Турки побиди Греків, скликано було в Муданії перемірну конференцію між Турками і Греками, в якій фактично Греки жадної ролі не грали.

Муданійська конференція вродила Льозанську, яка успішно розбила 4 лютого після тримісячної дипломатичної сварки.

Льозанська конференція зовсім не була мировою конференцією між Турками і Греками, так як і остання війна в Малій Азії не була війною тих країн за свої інтереси.

Про відношені між Турками і Греками, про обмін подоніями між ними говоривши на Льозанській конференції лише через пальці і всі справи між Турками і Греками були легко поладовані.

Що то за "юридичні гарантії" і що то за "чужинці"? Які то "чужинці" їдуть до Туреччини, для котрих демократична антанта вимагає від Турків якихось спеціальних "юридичних гарантіїв"?

Тими "чужинцями" якраз і є європейські капіталісти, які вкладають в Туреччині свої капітали для експлуатації природних багатств Малої Азії, тими чужинцями є різні капіталістичні дипломатичні, економічні та християнські місії, які густою сіткою покрили цілу Туреччину.

У всякій капіталістичній державі кожний "чужинець" мусить підчинятися загальним законам краю. Ніяких спеціальних юридичних гарантіїв для нього нема, хіба у виняткових случаях, як от, наприклад, підчас минавшої світової війни "чужинцям" з "ворожих країн" в Канаді гарантований був доступ до воєнних таборів.

Однак дипломати "демократичних" країн є тої думки, що в Туреччині такої несправедливості не може бути. Там чужинці повинні ся трактувати інакше, чим самих турецьких горожан, в Туреччині "чужинці" (читає антантські капіталісти) повинні мати більше права чим самі Турки.

Так воно властиво було до сеї пори, тобто до прогнання Турками Греків з Азії. Але так даліше бути не може, заявив голова турецької делегації в Льозанні.

Що-ж даліше? "Мир не можливий" — заявив Ісмет Паша кореспондентови "Associated Press", опускаючи конференцію.

І запутані питання Близького Сходу придуть ся капіталістичним державам розривати воєнною зброєю.

НЕМА РІЖНИЦІ.

Ціле людство є поділене на два табори. Один табір є клас робітничий, клас працюючий, другий табір — є клас капіталістичний, клас паразитів-дармоїдів.

Та сама капіталістична клас є чисельно дуже слаба. Отже вона має до своїх послуг велику армію людей, які в дійсності капіталістами не є, але за гроші виконують її волю.

У т. зв. поневоленіх націй, які не мають своєї національної держави, а є підлітти іншим сусіднім державам, богата клася перейшла здебільшого в табір переможця.

своїй нації остав лише селянин і в часті робітник. Богатої класи остало при своїй мові і вірі небогато.

Так річ має ся і з Українцями. Та проте українська буржуазія інтелігенція, яка обороняє капіталізм і ненавидить соціалізм не менше як англійська або американська буржуазія, та інтелігенція гордає, що українські свідомі робітники даремно зводять боротьбу з українською буржуазією, бо її зовсім немає.

Поминувши те, що є українська буржуазія, хоч і не така вона чисельна як котрої іншої державної національності, ми скажемо, що не якая дійсна буржуазія, але інтелігенція з буржуазною ідеологією є таким самим ворогом робітничої класи, як і дійсна буржуазія, і робітничий клас треба з нею зводити так само боротьбу, як і з дійсною буржуазією.

За прикладом не треба багато шукати. Адже-ж недавні роки, в яких українська "небуржуазія" інтелігенція хотіла збудувати своєю власну "українську державу", є одним довгим рядом фактів, як та інтелігенція вслужувала ся капіталови, як вона загнала в могилу десятки тисяч селян і робітників в обороні інтересів всевітньої буржуазії, як вона була сліпим оручем в руках тої буржуазії проти робітничо-селянської революції на Сході.

І хоч як жорстоко відплатили ся західно-європейській капіталу, українським служакцям, вони проте і далі держать ся своєї орієнтації на силу капіталу, вони проте і далі є покірними рабами того капіталу.

Повинити ся лише на "політику" групи Петрушевича у Відні. Ті люди поза антантою світа не бачуть: Хоч та антанта так вже ї страшно надула, хоч вона не звертає ніякої уваги на їх благання, вони помимо того лізуть беззастанно до неї з чоботинцями.

Та не лише в такім дусі ведеть ся "офіційну" політику. Українська буржуазія інтелігенція в Сх. Галичині також веде десь "велику політику". Галицькі трудивки коли пишуть в своїх органах "Громадський Вістник" і "Свобода" (дневник) про відносини між західно-європейськими капіталістичними державами і радянськими республіками, то завжди стають по сторожі тих перших, а проти останніх.

В інших справах українська буржуазія інтелігенція в Галичині також займає становище капіталістичної класи. Про якусь зміну нинішнього капіталістичного ладу її навіть не снить ся, навіпаки, вона з немешною ненавистю відноситься до комуністичного і взагалі до робітничого руху, як і дійсна буржуазія.

Такою є та українська буржуазія, яка щойно поживаєть ся в піре. Український робітничий клас треба отже так само зводити з нею боротьбу, як зводять боротьбу робітничий клас інших народів зі своєю буржуазією.

ХАЙ ЖИВЕ С.С.Р.Р.

Висловлене в відах незалежних радянських республік бажанє про утворенє Союзу Соціалістичних Радянських Республік перетворено в діло.

Союз Соціалістичних Радянських Республік — прообраз світового Союзу Радянських Республік. Скріплений кровю робітників та селян, що на протязі п'яти років вели запеклу боротьбу з віковичими ворогами трудящих, він буде тоурською частинною сучасності, де виконуватиметь ся та зброя, котрою буде повалено владу капіталу у всьому світі.

Союз Соціалістичних Радянських Республік — смолоскип Світової Революції. Він світлітє на шляху трудящих до кращої долі й цілковитого знищення владі людий над людями. В Союзі Соціаліст. Радянських Республік перебуває Комуністичний Інтернаціонал — штаб, що керує революційними військами мас робітників та селян. Тут він виростає до такої могутності, що самим розвитком революції стає Видавничим Комітетом Світової Радянської Республік.

Хай живе С.С.Р.Р.! Хай живе Комуніст. Інтернаціонал! ("Більшовик").

НОВІ КАРДАНИ НА ГАЛИЧИНУ.

(Кореспонденція до "Українських Робітничих Вістей".)

Окупаційна польська влада даліше гуляє. — Тисячі галицьких селян і робітників силоміць забрано до війська. — Галицьких пролетарів збройно змушено берегти панські добра. — Франко-польський імперіалізм руками поневоленіх кув кардани неволі.

Польська окупація Східної Галичини з кожним днем стає нахабніша і щораз то більше набирає всіх прикмет безогромного знушання над робітничим і селянством.

Наступ Галера в 1919 році, жорстока боротьба, що тягла ся шість місяців між імперіалістичною армією і революційними галицькими масами, завершилась неопишеною потагою і безземним глузом над селянством. Десятки тисяч людий кинено до таборів, де чорна смерть нещадно пожерла свої безчисленні жертви.

Опанувавши галицьку землю польська імперіалістична влада повела систематичний наступ на всілякі політичні, економічні, культурні вогнища національні і пролетарські. Нешадним терором, тюремю і насильством під покровом французьких фінансових королів шехпольська демократія повільно але невпинно обгризувала галицький маслак. Двіста шість від антант мандат на військову окупацію країни політично-пепесивська республіка заохидилась перетравлювати підо злободу, до краю шиматовану і з гарчанням поглинуту жертву.

Витлумити галицьке селянство, посадивши на його місце польського куркуля місцевого, приборкати революційно робітника, поставивши за варстат саухняного шовініста, — ось таку мету поставила собі наїздницька ватага. Зброя своєю шляхецька влада вибрала канчуки, багнети, тюремю і кардани.

Після таборів смерті прийшла колонізація. Прусський галатизм став найвищою мудрістю польської республіки, що сама була наймичкою у французького банкіра.

Щоб показати могутність глітєм "цивілізованого" світа правність своєї окупації розпочато конскрипцію. Щоб задля тати діри подорого оязати "жечі посполітої" з убогого сільського люду здирано данину.

Лішалось ще приточити країну до підніжків парламентської демократії, щоб поставити всіх ворогів і друзів перед доконаний факт польської шедрости в обдарованю кайданами. Так прийшла недавня виборча трагедія, вибори до союму, повстання, криваві наглі суди, розстріли невинних.

Нарешті низки ударів скорпюнових бичів доповнено новим злочинним актом — військовому браунко.

В грудні місяці галицьке село, що не знає спокою вже десяток років від імперіалістичних наїздників всіх націй і пород, довідалось про нове злочинство шляхецької владі. Нешадна в своїм запеклім шовінізмі і жажерта в своїй імперіалістичній ненажерности, вона спрямувала новий удар на працюючі маси гадицького міста і села.

В грудні місяцю видано розпорядженє про бранку до польського війська Галичан уродженні в 1900 і 1901 роках. До сього моменту Польща не зважувалась на сей чорк, бо не була певна, що Антанта промине без уваги сей акт, неоправданий навіть з погляду буржуазної законности. Польща одержала право на окупацію Галичини, але сям фактом захопленя країни ще не розв'язано буржуазно-правного становища Галичини. Проте Антанта в особі Франції буде мовчати про бранку, бо Польща є її погоничем бориславських рабів. Англія крім пару порожніх снів буде глуха на стогін катованих і в тюрмах посаджених тисячч непокірних новобранців. Що Галичина важить на ринках, де торгують кольіями, мандатами і де рішаєть ся доля Мозуля, Єгипту і Рурського басейну? Ї значінє для Англії — се карта в руках світового шулера-дипломата.

Буржуазна Польща і імперіалістична антанта в особі Англії і Франції не хочуть виконувати своєю власного буржуазного міжнародного закону. Нашо їм ті закони сповняти, коли рішаєть ся про долю працюючих робітничих і селянських мас, які ті закони могли вжити проти світової буржуазії? Польща та її союзники опирають ся на один закон, який говорить: все те добре, що корисно буржуазії, все те зле, що корисно трудящим масам.

Роспорядженє про прокликанє рекрутів зі Східної Галичини до служби в польській армії опираєть ся на закон 27 жовтня 1918 р. і 7 марта 1919 р. Сї закони ніколи не могли бути підставою бранки навіть з погляду шляхецької законности. Бо в ті часи Галичина не тільки буржуазно правно, але й буржуазно фактично не підлягала Польщі. Та і потім, коли Галичину було окуповано, ніяка держава, ні буржуазно-імперіалістична, ні пролетарсько-революційна не дала Польщі мандату на придученє Галичини до польської республіки.

Ось так без законних буржуазних аїл ніяких інших підстав польська окупаційна влада запровадила нині в галицькій країні військову бранку. Чи не є се бранка відповідно на конференцію розоруженя, що відбула ся недавно в Москві? Польща зрекла ся зменшити армію, щоб підготувити нові сили проти Світової Федерації, набравши їх серед галицьких селян і робітників. Одною рукою Польща росписуєть ся в миролюбних почуваннях, а другою рукою жене батогом до війська нові десятки тисяч молодих людий в країні, де вона навіть по своїх законах не має права того чинити.

Новий тисячу і перший злочин доконеє польська влада в підкарпатській країні між Сяном і Збручем. Зойки роспуки, стогони відчаю, вигуки проклонів несуть ся з усіх сіл, міст і місточок галицьких. Своім інстинктом класової самоохорони бідне селянство вгадало пекельну лапку, що поставлено на його синів. Бож хіба се не ясно, що молоді селяни і робітники, покликані на військову службу, муситимуть захищати свого відвічного ворога — панів від "неприятеля", будуть стергати його панські маетки, будуть змушені стріляти в своїх батьків і братів повставших проти діда? Хібаж се не ясно, що служити в польській армії — се значить звернути багнети проти свого брата по той бік Збруча?

Трудящі маси не дають річки ків, селяни ховають від жандармів своїх синів, рекрути тікають в світ за очі, — одним словом Галичина не дає хлопців польському війську і робить спротив шляхецькому насильству. У відповідь на се польська влада посилає знову карні експедиції, які хмарою оточили села і місточка, обсіли мов сараки убогі селянські хати і урядили справжене польованє на парубків. Знова знушання, грабїжі, крадіж з боку агентів польської владі, знова побої, конфіскації, здрівства росперезаної солдатески, знова терор, наруга, потала залили галиць-

ку землю філяями брудних війн ків, кривавих насильств.

Жандарми бють людий в селі Мшанцях. До села Козівців приїхало пів сотні уданів, які грабували село, били селян, жінок і дічат, вганяючи за призвиними. В селі Таврів карна експедиція знушалає над а-рештованими призвиними, били селян і пограбували 40.000 кгр. збїжа, багато качок і курей. В селі Мшанцях, в Старосамбірщині побито тридцять селян, а серед них і жінок. Бито до втрати притомности.

Ось хроніка тільки за один день зі щоденної газети. А скільки таких фактів незаписаних пресою зісталось в незвісности провинції?

А понад тим усім скрізь нові арештованя. До десятка тисяч попередно посаджених в'язнів додано нові тисячі призвиних арештованих за непокору і ухилєне від бранки.

Так святкує свою перемогу польський імперіалізм піддержуваний французьким імперіалізмом.

До нічого тут заклики до буржуазної справедливости, до антант, до "Ліги Націй". До нічого тут будуть ноти Петрушевича, як до нічого були й попередно, бо апелювати до рабовласника з протестом від пригноблєних не дає вислідів.

Марні всі балачки і надії соціал-патріотів на демократичне розоруженє, бо велика сила цих порожніх слів меркне перед голим фактом зростаня мілітаризму в Польщі і браункою в Галичині.

Спротив селянства польської владі в сїм випадку, як і в попередних випадках, буде тільки подією в кривавій книзі страждань трудящих мас Галичини. Але жода кропля пролітної крові наповнє чашу терпіння, кожде насильство панської класи витворє нові сили, що скорше чим пізніше витрубуть полюбну революцію.

Ся революція схопить ся бурєю і змете з лїня землі польську шляхту з її армією, а на її місце поставить братерські республіки: Радянську Польщу і Радянську Галичину!

Хай же вадрить грім!

Хай буря заспіває пісню революції!

Г. Піддубний.

РЕВОЛЮЦІЙНИЙ КАЛЕНДАР

7. лютого 1906 р. розстріляно 20 осіб карною експедицією в Прибалтійському краю.

7. лютого 1920 р. Червоне військо захоплює Одєсу.

8. лютого 1920 р. захоплене Київ радянськими військами під проводом Муравйова й Коцюбинського.

8. лютого 1920 р. умер Петро Крапоткін, анархістичний теоретик.

9. лютого 1905 р. припинєне деліційного руху на привіслянських дорогах.

9. лютого 1918 р. дрібнобуржуазна Центральна Рада підписала мировий договір з Німєнчиною й закликала на Україну війська німєнських імперіалістів.

ЦІННА КНИЖКА.

Кожний український робітник в Канаді повинен мати в своїй бібліотеці і користати з цінного наукового твору Юлія Липерта п. н.

ІСТОРІЯ КУЛЬТУРИ.

Книжка обниає 400 сторін друку більшого формату, зі 112 ілюстраціями, напечатана на книжковій папері. На українську мову переклав П. Дятлів.

Ціна сеї книжки \$2.50. Замовленя посилаєть на слідуючу адресу:

J. Boychuk, 21 Denison Ave., Toronto, Ont., або на адресу: Ukrainian Labor News, Cor. Fritchard & McGregor, WINNIPEG, MAN.